

[Albrechtsen]

står bl.a. i Dyvigrapporten, om denne sammenkædning.

Derfor må man sige, at når det kommer til stykket, så er der intet holdepunkt for den officielle borgerlige velvilje over for det her beslutningsforslag. Og går man dybere ned i sagen, så ser man jo også, at det, de borgerlige fabler om, er at hindre, hvad man så betegner som tidlig førstebrug af atomvåben, ikke førstebrug af atomvåben, men et underlig diffust begreb, som man altså kalder tidlig førstebrug af atomvåben. Sammenholdt med sammenkædningen med den konventionelle oprustning betyder det, at vi må konkludere, at det, man gør fra borgerlig side, for så vidt kun er at opstille et propagandatræk. Man bruger denne sammenkædning som et propagandatræk; begrebet tidlig førstebrug er et propagandatræk, som har det sigte at skabe folkelig opbakning bag NATOs konventionelle oprustningsplaner og sigter på at forsøge at skabe rygdækning for den forhandlingstaktik, som føres over for Sovjetunionen, når man over for Sovjetunionen afviser at indgå en traktat om dette spørgsmål, hvad Sovjetunionen jo har tilbudt de vestlige magter. Derfor må man sige, at en gennemgang af de borgerliges standpunkter og deres præmisser fører os til den konklusion, at de borgerlige rent faktisk ikke mener det, når de siger, at de arbejder for denne sag.

Derimod er jeg ikke i tvivl om, at hr. Knud Damgaard og socialdemokratiet mener det; det er jeg ikke i tvivl om. Jeg har også noteret mig, at socialdemokratiske ordførere ved adskillige lejligheder har fremhævet netop det synspunkt, at en øget konventionel oprustning på ingen måde skal være prisen, kan man sige, eller en betingelse for at få gennemført et forbud mod førstebrug af atomvåben. For det første ville det være en uantagelig fremgangsmåde rent forhandlingsmæssigt. For det andet øger den øgede konventionelle oprustning jo ikke sikkerheden, men tværtimod risikoen for krig. Disse betragtninger har socialdemokratiske ordførere fremhævet ved forskellige lejligheder, og det er rigtige betragtninger, som jeg er fuldstændig enig i. Og det er det grundlag, som et flertal kunne arbejde på og føre politikken på, hvis viljen til at handle var til stede.

Her kommer vi så ind på de helt afgørende betragtninger, som hr. Knud Damgaard

har fremlagt i dag. De spørgsmål, vi har stillet hr. Knud Damgaard, er ikke blevet besvaret. Besvarelsen kan i hvert fald kun forstås sådan, at hr. Knud Damgaard ikke vil sætte en tidsfrist for, hvornår der skal ske noget, når vi sammenholder det med, at regeringen siden den 3. maj sidste år har fået lov til ikke alene at hendsidde i passivitet, men fra november sidste år direkte at modarbejde 3. maj-dagsordenen ved på trods af et flertals råd at stemme imod et skridt i FN's generalforsamling, som kunne have bragt os en lille smule længere frem.

Når man sammenholder det, at der altså har været en fuldstændig passivitet slående over i direkte modarbejdelse fra regeringens side, med, at hr. Knud Damgaard i dag ikke kan besvare spørgsmålet om, hvornår der sker noget på dette punkt, kan vi kun komme til den konklusion, at dette her skal nedsyldes. Vi kunne jo så spørge hr. Knud Damgaard hvorfor. Hvorfor skal det nedsyldes? Hr. Knud Damgaard sagde før, at det var op til parterne i det sikkerhedspolitiske udvalg at sige, hvornår der skulle skrides til handling. Det er jo helt korrekt. Men er det ikke sådan, hr. Knud Damgaard, at et flertal i udvalget til hver en tid kunne etableres, hvis hr. Knud Damgaards parti ville være med f.eks. til det forslag, at den 3. maj skulle være den dag, hvor der skete noget? Hr. Knud Damgaard kan ikke henvise til, at vi må afvente parterne i udvalget, når hr. Knud Damgaard selv repræsenterer den udslaggivende part. Så må hr. Knud Damgaard jo stille spørgsmålet til sig selv: hvornår sker det?

Var der en vis åbning i hr. Knud Damgaards synspunkt, da vi kom ind på spørgsmålet om delberetninger? Det var det eneste punkt, hvor der måske kunne spores en mulighed for, at der skete noget, men der kom heller ikke på det punkt et svar. Hvornår får vi så en delberetning om det her spørgsmål? Får vi den den 3. maj? For så er vi jo inde på det rigtige spor, så er vi inde på, at der sker noget.

Jeg vil slutte med at sige, at problemet med nedsyldningen af den her sag – og i det hele taget, hvis de sikkerhedspolitiske sager skal nedsyldes i udvalget – er jo, at det i virkeligheden er et meget beskedent skridt, vi har taget med dette forslag. Det er den logiske konklusion af det, den socialdemokrati-